

JAC. VAN DER SOMME,

deurwaarder te Eindhoven, herdacht onlangs zijn 40-jarig ambts-jubiläum. Van verschillende zijden mocht de jubilaris een bewijs van achting ontvangen.

zullen huwen. Hij vluchtte en bereikte zonder ongevallen Californië en daar in de eenzaamheid der bergen zocht hij rust en vrede, levende van zijn geweer, slechts enkele malen de dichtstnabijgelegen nederzetting bezoekende om de huiden der geschoten beren te ruilen voor kruit en lood en andere hoognoodige behoeften en daar niet langer verblijvende dan voor zijn inkoop noodzakelijk was.

Waar goud was, wist hij, zouden spoedig menschen komen, en hij wist ook dat de strijd hierom tot misdaden zou leiden. Daarom zwoer hij plechtig dat zijn lippen nimmer het geheim van den bodem zouden openbaren, en hij hoopte dat dit nog langen tijd bewaard zou blijven. Hij ging zelfs zoover met verdwaalde reizigers, die hij op de jacht ontmoette dood te schieten en te begraven, in de vaste overtuiging dat hij hiermee aan de wereld in het algemeen en aan den gedooden reiziger in het bijzonder een weldaad bewees.

Hij had alzo jarenlang geweten, dat er goud was in den grond en op den bodem der rivieren, maar anderen hadden het gegist en op een morgen werd Chalmers zeer onaangenaam verrast op het zien van een groep mijnwerkers die ijverig aan het delven waren. Hij bespiedde ze in stiepte van achter een dikken boom aan den rand van een boschje op de helling van een der heuvelen. De mannen, een zestal, waren in het dal aan den oever eener rivier ijverig aan het graven en hakken.

Hoe lang zij daar reeds waren, wist Chalmers niet te zeggen, in allen geval lang genoeg om een groote plompe hut te bouwen. Hij kon ze hooren praten, terwijl ze aan het goudwasschen waren, en zag ze staren naar de modderige stof met begeerige oogen. Wat ze met elkander bespraken, kon hij niet verstaan, daarvoor was hij te ver af.

Naderbij sluipende luisterde hij en een grimlach kwam op zijn gelaat. Hij vernam dat ze even angstig waren als hij om hun geheim zoo lang mogelijk voor de buitenwereld te bewaren, nochtans waren hun beweegredenen verschillend, want van hen was het slechts begeerigheid om den geheelen buit, al het goud van Californië voor zich alleen te hebben.

Chalmers zat een oogenblik nadenkend voor zich uit te staren; toen had hij zijn besluit genomen: hij zou hen helpen het geheim te bewaren. Na zich vergewist te hebben, dat zijn geweer en revolver gereed waren hun diensten, zoo noodig, te verrichten, deed hij zijn zware kleeding van berenvel uit, wierp zijn berenmuts neer en daalde toen, het geweer in de hand den heuvel af het mijnwerkerskamp tegemoet. Hij bleef op tien meter afstands staan alsoen belangstellend toeschouwer. Geen van de gouddelvers had hem nog opgemerkt. „Goeden morgen,” riep hij hun toe, terwijl hij naderbij trad.

Ze keken allen verschrikt op.

„Verheugd mij te zien,” vroeg hij met een lach vol leedvermaak. „Ik verwachtte hier geen bezoekers. Hoe is het goud?”

„Zijn er nog meer in den omtrek?” vroeg een der delvers.

Chalmers stelde hem gerust en verzekerde hem dat hij het eenige menschenlijke wezen was tien mijlen in den omtrek. Toen vertelde hij den mannen op hun vragen wat hij deed en hoe hij hier kwam, een verhaal dat vijf van de zes mannen voor waarheid aannamen; doch de zesde, die zich herinnerde hem kort geleden in een der naburige nederzettingen gezien te hebben, vroeg hem:

„Je hebt er zeker nooit aan gedacht om hier naar goud te zoeken?”

„Och, neen,” zei Chalmers, „ik behoefde er niet naar te zoeken, want het is overal te vinden, mijlen in 't rond. Men vindt er heele lagen en de rivierbeddingen zijn ware goudplaten. Het is een feit, als een beer een tand verliest, stopt hij het gat met goud.”

Zij geloofden zijn scherts en vroegen hem nieuwsgierig, als hij wist dat er goud was, waarom hij er dan niet naar was gaan graven. Hij legde hun uit waarom hij het goud verfoede en eindigde zijn uiteenzetting met de leugen

dat er een belooning op zijn hoofd was gesteld van 10.000 gulden voor dengene die hem dood of levend overleverde.

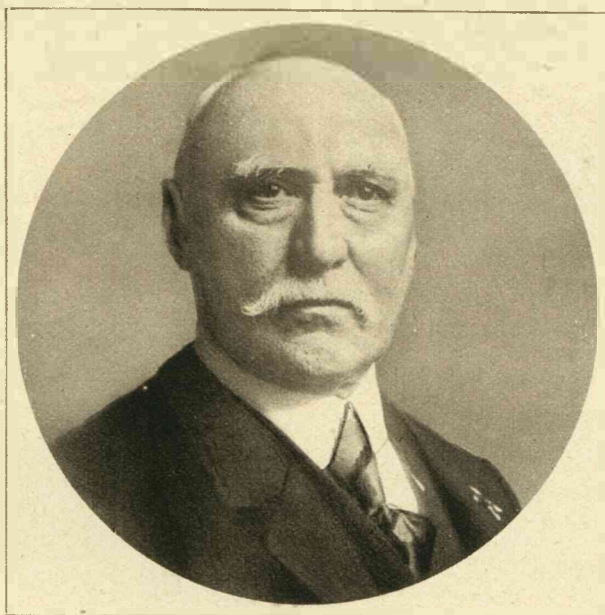
„Daarom leef ik hier, omdat ik hier veilig ben,” ging hij voort, „want als iemand hierheen komt om mij te zoeken, krijgt hij de goudkoorts en vergeet zijn oorspronkelijk voornemen. Doch,” ging hij voort, „jullie verspilt hier je krachten, want je werkt hier hard om je fortuin te maken en als je rijk terug gaat, verspeel je je geld zoo gauw mogelijk, is 't niet?”

De mannen stemden dat geredelijk toe.

„Dan zal ik jullie de rijkste plek van de geheele Sacramento-vallei toonen,” ging hij voort. „Maar, om 's hemelswil, als je teruggaat, drink je niet dronken en verklap mijn geheim, want dan zou het hier voor een eenzaam man als ik onmogelijk worden om hier nog langer te wonen.”

Chalmers nam drie van de mannen mee. Onderweg hield hij even stil om zijn pelsjas en muts te halen. Hij vertelde hun dat hij die dingen had afgelegd, omdat hij bang was, dat ze hem anders op een afstand voor een beer zouden hebben gehouden en hem hebben doodgeschoten.

De plaats die hij den mannen aanwees, deed hen het water van begeerte uit den mond loopen; het goud groeide daar als 't ware den grond uit; het erts was zacht, brak

F. J. KLEYN.

Een dezer dagen is te den Haag overleden de Heer F. J. Kleyn, in leven directeur van de Ned. Staatscourant.

S. E. SIDNEY SONNINO.

de nieuwbenoemde minister van Buitenlandsche Zaken in Italië.

MR. DR. R. KRANENBURG,

rechter a. d. arrondissements-rechtbank te Utrecht, is benoemd tot hoogleraar in het staatsrecht, administratief recht en recht-philosophie aan de Universiteit te Amsterdam.

gemakkelijk en behoefde slechts naar de rivier gebracht te worden om te worden gewasschen. Ze zouden gemakkelijk duizend pond per dag kunnen delven. Ze braken dus hun kamp op en begonnen op deze plaats opnieuw hun werkzaamheden.

Terwijl de gouddelvers druk bezig waren hun fortuin te verzamelen, zat Chalmers er naar te kijken en rookte zijn pijp. Na eenige dagen deelde hij mee dat hij op de berenjacht ging, hij verdween alzo en de mannen werkten intusschen hard voort en dachten weinig aan hem, totdat ze tot de ontdekking kwamen dat hun provisie opraaakte en dus noodig in een der naaste steden moest worden aangevuld.

„Een van ons zal naar Cherokee moeten,” zei Thompson. „Nou, wie gaat er heen?”

Niemand was bereid; alle zes mannen hadden dezelfde gedachten en geen al te gunstige meening van elkander. Cherokee lag drie dagreizen verwijderd en beteekende dus een week afwezigheid.

„Als we Chalmers maar konden laten gaan,” opperde Davis; een denkbeeld dat algemeen instemming vond. „Maar de drommel mag weten waar hij zit.”

„Misschien houdt hij zichzelf wel gezelschap in zijn hut,” merkte Gordon op. „Ik zal hem eens gaan opzoeken.”

Gordon vertrok, terwijl de overigen den avond doorbrachten met poker-spelen. Den volgenden morgen bemerkten de mannen met verwondering dat hun metgezel nog niet teruggekeerd was.

„Gek, dat Gordon nog niet terug is,” zei een.

„'t Is vreemd,” stemden de anderen toe. „Maar wellicht heeft hij Chalmers gezelschap gehouden!”

Ze maakten hun eenvoudig morgenmaal gereed, en begonnen juist te eten, toen Chalmers bij hen binnentrad.

„Ik heb wat huiden meegebracht,” zei hij, terwijl hij een bundel op den grond neerwierp.

„Waar is Gordon?” vroeg Davis.

„Gordon?”

„Ja, hij is gisteren naar je woning vertrokken.”

„O! Ik ben in geen week thuis geweest,” zei Chalmers, „misschien wacht hij wel op mij. Waarvoor had hij me noodig?”

„Wel onze levensmiddelen raken op en nu moet er iemand naar Cherokee,” legde Thompson uit. „We dachten dat jij misschien wel voor ons inkoop zou willen doen. Zie je als een van ons gaat, zou dat allicht achterdocht kunnen wekken. En jij bent er bekend.”

„Maar ik doe daar nooit anders als ruilhandel, want ik leef van mijn geweer. Enfin, ik zal gaan! Ik loop echter eerst op huis aan en zal Gordon terugzenden.” En Chalmers vertrok.

„Leuke, gewillige kerel,” zei Davis.

„'n Zonderlinge vent!” bromde Thompson.

Chalmers keerde echter spoedig terug en met slecht nieuws.

„Gordon is verscheurd door een beer,” riep hij den mannen toe.

De goudgravers staakten allen verschrikt hun werk. Aan dit gevaar hadden ze nog nimmer gedacht. Ze kwamen allen haastig aanloopen en gingen met Chalmers mee naar de plaats waar deze den dooden Gordon gevonden had en begroeven daar hetgeen van hun makker was overgebleven.

„Jullie mag wel wat minder zorgeloos zijn,” vermaande Chalmers voor hij naar Cherokee vertrok. „Gaaf vooral niet ongewapend op weg.”

„Dat zal ons weinig baten,” bromde Thompson, „als we geen beter kans hebben dan Gordon.”

Na zes dagen keerde Chalmers met de noodige provisie terug en vertrok daarna onmiddellijk weer naar zijn eigen woning. Drie weken lang bleef hij weg, toen trad hij op een dag de hut der mijnwerkers binnen, juist vijf minuten nadat Thompson deze verlaten had.

„Ik kwam daareven Thompson tegen,” begon hij. „Hij zei hij wilde nog even rondloopen voor hij binnenkwam.” (Wordt vervolgd)

DRIE JONGE BELGEN.

Door het Gemeentebestuur van Arnhem was ten behoeve van de Belgische vluchtelingen een hulpziekenhuis ingericht. Daar zagen drie jonge Belgen het eerste levenslicht (foto Schotel).